

[Startside](#) > ... > [Familieretlige Forhold Og Arv](#) > [Skilsmisse Og Separation](#) > [Latvia](#)

Skilsmisse og separation

Letland

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Hvad er betingelserne for at opnå skilsmisse?

Tilfælde, hvor et ægteskab kan opløses, er nærmere beskrevet i den del af Letlands civilret, der vedrører familieret, og i afdeling P i notarloven. Den generelle ramme for ægteskabsinstitutionen er fastlagt i den civilretlige del af familieretten.

I Letland kan ægteskabet alene opløses ved en domstols eller en notars (*notārs*) mellemkomst. Skilsmisse kan opnås ved dom på begæring af en af ægtefællerne eller af ægtefællerne i fællesskab. En notar kan opløse et ægteskab, hvis ægtefællerne er nået til enighed om opløsning af deres ægteskab og ikke har et mindreårigt fælles barn eller en fælles formue, eller, hvor ægtefællerne har et fælles mindreårigt barn eller en fælles formue, hvis de har indgået en skriftlig aftale om forældremyndigheden over det fælles mindreårige barn, samkvemsret, underholdsbidrag til børnene og delingen af den fælles formue.

En af forudsætningerne for at opnå skilsmisse ad denne vej er således, at ægtefællerne er nået til enighed om forældremyndigheden over børn født i ægteskabet, om børns underhold og om delingen af den fælles formue.

Skilsmisse kan opnås ved dom, hvis retten finder, at ægteskabet er gået i opløsning. Et ægteskab anses for at være gået i opløsning, hvis ægtefællerne ikke længere bor sammen og ikke kan forventes igen at flytte sammen.

En af forudsætningerne for at opnå skilsmisse ad denne vej er således, at ægtefællerne er nået til enighed om forældremyndigheden over børn født i ægteskabet, om børns underhold og om delingen af den fælles formue. Hvis ægtefællerne ikke kan nå til enighed herom, vil der i retten blive truffet afgørelse om disse forhold i forbindelse med behandlingen af skilsmissebegæringen.

2 Hvad anses for skilsmissegrund?

Skilsmisse ved notar

Skilsmisse kan opnås, hvis ægteskabet er gået i opløsning, og ægtefællerne er nået til enighed om at opløse ægteskabet, og notaren modtager en begæring fra ægtefællerne i fællesskab, som er underskrevet af begge ægtefæller. Hvis ægtefællerne har et fælles mindreårigt barn eller en fælles formue, skal der vedlægges en skriftlig aftale om forældremyndigheden over det fælles mindreårige barn, samkvemsret, underholdsbidrag til børnene og deling af den fælles formue.

Skilsmisse ved dom

Et ægteskab kan blive opløst ved dom, hvis ægtefællerne ikke er nået til enighed om skilsmisse, og en af de nedenstående betingelser er opfyldt:

Ægtefællerne har boet hver for sig i mere end et år. Ægtefællerne bor hver for sig, der er ingen fælles husholdning, og en af ægtefællerne er fast besluttet på ikke at genoplive den fælles husholdning, hvilket udelukker muligheden for et ægteskabeligt samliv. En fælles bolig er ikke nødvendigvis ensbetydende med en

fælles husholdning.

Hvis ægtefællerne har boet adskilt i mindre end et år, kan retten kun opløse ægteskabet, hvis:

- årsagen til ægteskabets opløsning er fysisk, seksuelt, psykologisk eller økonomisk misbrug begået af en af ægtefællerne mod den ægtefælle, der anmoder om opløsning af ægteskabet, eller mod dennes andet barn eller mod ægtefællernes fælles barn
- den ene ægtefælle giver sit samtykke til en ansøgning fra den anden om opløsning af ægteskabet
- en af ægtefællerne er begyndt at bo sammen med en anden person, og et barn er født eller forventes at indgå i dette partnerskab.

Hvis ægtefællerne har boet hver for sig i mindre end et år, den ene af ægtefællerne begærer skilsmisse af andre grunde end de tre ovennævnte, og den anden ægtefælle ikke giver sit samtykke til skilsmissen, må retten ikke opløse ægteskabet og skal udsætte behandlingen af sagen med henblik på en eventuel forsoning af ægtefællerne.

Hvis ægtefællerne har boet hver for sig i mindre end et år, kan notaren kun opløse ægteskabet, hvis begge ægtefæller indvilliger i, at deres ægteskab opløses, og har indgivet en begæring om opløsning til notaren i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i notarloven.

Hvis retten skønner, at ægteskabet under sådanne omstændigheder stadig kan opretholdes, kan skilsmissesagen udsættes i op til seks måneder med henblik på en eventuel forsoning af ægtefællerne.

Hvis en af ægtefællerne, inden de har boet hver for sig i tre år, begærer skilsmisse af andre grunde end de tre ovennævnte, må retten ikke opløse ægteskabet inden udløbet af den lovbestemte periode på tre års separation og skal udsætte behandlingen af sagen med henblik på en eventuel forsoning af ægtefællerne.

Hvis ægtefællerne har boet hver for sig i mindre end tre år, kan notaren kun opløse ægteskabet, hvis begge ægtefæller indvilliger i, at deres ægteskab opløses, og har indgivet en begæring om opløsning til notaren i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i notarloven.

Retten kan under ekstraordinære omstændigheder nægte at bevilge skilsmisse, selv om ægteskabet er gået i opløsning, hvis en opretholdelse af ægteskabet er nødvendig for at beskytte et mindreårigt fællesbarns interesser.

3 Hvilke retlige følger har en skilsmisse med hensyn til:

3.1 de personlige relationer mellem ægtefællerne (f.eks. efternavn)?

Så snart en skilsmisedom får retskraft, eller så snart en autoriseret notar har udstedt en skilsmissebevilling, ophører ægteskabets retsvirkninger og de dertil knyttede rettigheder og forpligtelser. Skilsmissen kan indebære nye rettigheder og forpligtelser for de tidligere ægtefæller. Når ægteskabet er opløst, kan de pågældende indgå nyt ægteskab.

Det foreskrives i civillovbogen, at en ægtefælle, der har skiftet efternavn ved indgåelsen af ægteskabet, har ret til at beholde dette nye efternavn efter en skilsmisse, men hvis den pågældende ægtefælle anmoder om at måtte anvende det efternavn, vedkommende havde inden indgåelsen af ægteskabet, skal retten eller notaren give ret hertil.

Efter anmodning fra den anden ægtefælle kan retten forbyde en ægtefælle, der har bidraget til ægteskabets opløsning, at beholde det nye efternavn, forudsat at dette ikke skader barnets tarv.

3.2 deling af ægtefællernes formue?

Notaren kan opløse ægteskabet, hvis ægtefællerne forud har indgået en skriftlig aftale om deling af eventuel fælles formue, og hvis denne aftale er vedlagt skilsmissebegæringen.

Når der opnås skilsmisse ved dom, kan ægtefællerne nå til enighed om delingen af deres fælles formue. Hvis ægtefællerne ikke kan nå til enighed herom, træffer retten afgørelse i så henseende på grundlag af civillovbogen eller vilkårene i en eventuel indgået ægtepagt. Civilretten indeholder bestemmelser om to typer formueforhold

mellem ægtefæller, nemlig forhold, der er fastlagt ved lov, og forhold, der er fastlagt i ægtepagten, og disse bestemmer proceduren for deling af formuen i tilfælde af skilsmisse.

Hvis delingen af ægtefællernes formue skal ske i henhold til lovbestemmelserne, er hver ægtefælle berettiget til at beholde, hvad vedkommende ejede ved ægteskabets indgåelse samt det særeje, som vedkommende har erhvervet under ægteskabet. Al ejendom, som en ægtefælle eller ægtefællerne i fællesskab har erhvervet under ægteskabet ved anvendelse af fælles midler, anses for at være ægteskabeligt fælleseje. Det antages, at ægtefællerne hver ejer halvdelen af det ægteskabelige fælleseje, medmindre en af ægtefællerne kan begrunde og bevise, at den forholdsmæssige fordeling skal opgøres på anden vis.

Hvis delingen af ægtefællernes formue skal ske i henhold til en ægtepagt, kan denne ægtepagt indeholde bestemmelser om særeje eller fælleseje med hensyn til al ejendom, der tilhører ægtefællerne, og bodelingen sker herefter i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i lovgivningen om den relevante behandling af ægtefællernes bo i henhold til ægtepagt.

3.3 ægtefællernes mindreårige børn?

Sager vedrørende skilsmiseproblemer i forbindelse med det retlige familieforhold, som er beskrevet ovenfor, herunder især de problemer, der vedrører det retlige forhold mellem forældre og børn, må ikke behandles særskilt.

Hvis ægteskabet opløses ved notar, skal ægtefællerne nå til enighed om såvel skilsmissen som forældremyndighed, samkvemsret og underholdsbidrag til børnene. Begæringen om skilsmisse skal vedlægges en skriftlig forud indgået aftale om forældremyndigheden over mindreårige fællesbørn, samkvemsret og underholdsbidrag til børnene.

Ved skilsmisse opnået ved dom skal ægtefællerne nå til enighed om forældremyndigheden over mindreårige fællesbørn, samkvemsret og underholdsbidrag til børnene. Hvis der ikke er indgået en sådan aftale, skal kravene, medmindre de allerede er blevet afregnet, lægges sammen med begæringen om skilsmisse. Ellers kan retten kan ikke bevilge skilsmissen.

Følger af en skilsmisse for så vidt angår forældreansvar

Forældrenes ansvar i forhold til børnene ophører ikke, selv om børnene ikke længere bor sammen med den ene eller begge forældre.

Selv om forældrene lever hver for sig, vil deres fælles ansvar være uændret. Den forælder, som barnet bor hos, sørger for den daglige pleje og opdragelse.

Forældrene skal i fællesskab træffe beslutninger om forhold, der kan have væsentlig indvirkning på barnets udvikling. Konflikter mellem forældrene bilægges af familiedomstolen (*bāriņtiesa*), medmindre andet er fastsat i lovgivningen.

Den fælles forældremyndighed ophører, hvis en af forældrene tilkendes fuld forældremyndighed i henhold til en aftale mellem forældrene eller i en retsafgørelse.

Hvis en af forældrene har fuld forældremyndighed over barnet, har indehaveren af forældremyndigheden de dertil knyttede rettigheder og pligter. Den anden forælder skal tildeles samkvemsret (retten til at holde kontakt og etablere en personlig relation med barnet).

Skilsmisens følger for barnets underhold

I forbindelse med skilsmisessagen skal der tages stilling til spørgsmålet vedrørende barnets underhold. Forældrene har pligt til at bidrage til barnets underhold, afhængigt af deres evne og økonomiske forhold. Begge forældre har underholdspligt over for barnet, indtil barnet kan forsørge sig selv. Underholdspligten over for barnet ophører ikke, selv om barnet lever adskilt fra familien eller ikke længere bor hos en eller begge forældre. Ved skilsmissen kan forældrene indgå en gensidig aftale om barnets underhold, men hvis de ikke kan blive enige herom, afgøres spørgsmålet af retten i forbindelse med skilsmisessagen.

3.4 forpligtelsen til at betale underholdsbidrag til den anden ægtefælle?

Det fremgår af civilretten, at en tidligere ægtefælle på det tidspunkt, hvor ægteskabet opløses, eller endog senere, kan kræve betaling fra den anden ægtefælle, der står i et rimeligt forhold til den anden ægtefælles økonomiske situation, med henblik på at sikre den første ægtefælles tidligere velfærdsniveau. Forpligtelsen til at opretholde en tidligere ægtefælles levestandard bortfalder, hvis:

- den periode, der er forløbet siden skilsmissen eller omstødelsen af ægteskabet, er lige så lang som det opløste ægteskabs varighed eller det faste samlivs varighed, såfremt der er tale om omstødelse af et ægteskab
- den anden tidligere ægtefælle har giftet sig igen
- den anden tidligere ægtefælles indkomst er tilstrækkelig til at sikre den pågældende ægtefælles underhold
- den anden tidligere ægtefælle giver afkald på underholdsbidrag og kan forsørge sig selv ved egen indkomst
- den tidligere bidragspligtige ægtefælle ikke har tilstrækkelige subsistensmidler eller er blevet uarbejdsdygtig
- den anden tidligere ægtefælle har begået en strafbar handling mod den tidligere ægtefælle eller mod en af dennes slægtninge i op- eller nedstigende linje, som udgør en trussel mod sidstnævntes liv, helbred, frihed, ejendom eller ære
- den anden tidligere ægtefælle har efterladt den tidligere ægtefælle i en hjælpeløs tilstand, selv om det var muligt for ham eller hende at hjælpe
- den anden ægtefælle bevidst har indgivet falsk anklage om et strafbart forhold til skade for den ægtefælle, som er forpligtet til at sørge for førstnævntes underhold, eller dennes slægtninge i opstigende eller nedstigende linje
- den anden tidligere ægtefælle har levet et umoralsk eller ødselt liv
- en af ægtefællerne dør eller anses for at være afgået ved døden
- der findes andre vigtige årsager.

4 Hvad betyder det retlige begreb "separation" i praksis?

Begrebet "separation" findes ikke i den lettiske lovgivning.

5 Hvad er betingelserne for at opnå separation?

Begrebet "separation" findes ikke i den lettiske lovgivning.

6 Hvilke retlige følger har en separation?

Begrebet "separation" findes ikke i den lettiske lovgivning.

7 Hvad betyder det retlige begreb "omstødelse af ægteskab" i praksis?

Et ægteskab kan omstødes, hvis ægteskabet er indgået i strid med lovbestemmelser, og ægteskabet således ikke er gyldigt indgået. Fra det tidspunkt, hvor en retsafgørelse om omstødelse af et ægteskab får retskraft, behandles de pågældende parter som om, de aldrig har været gift, og ægteskabet betragtes som ugyldigt fra indgåelsestidspunktet. Det skal bemærkes, at et ægteskab også kan omstødes efter en skilsmisse.

8 Hvad er betingelserne for at få omstødt et ægteskab?

Et ægteskab kan kun omstødes i følgende tilfælde, der er fastsat i lovgivningen:

- hvis ægteskabet ikke er registreret af en embedsmand på et register eller af en præst fra en af de i civillovbogen nævnte religioner
- hvis ægteskabet er indgået fiktivt og ikke havde til formål at etablere en familie
- hvis ægteskabet blev indgået, før begge ægtefæller var fyldt 18 år, eller i visse tilfælde inden en af ægtefællerne var fyldt 16 år, hvorefter ægteskabet kan være gyldigt, hvis det er indgået med en voksen

person, og hvis forældrene eller værgerne har givet deres samtykke, et sådant ægteskab kan imidlertid ikke omstødes, hvis et barn er blevet undfanget efter ægteskabet, eller hvis begge ægtefæller har nået minimumsalderen på det tidspunkt, hvor retsafgørelsen blev truffet

- hvis en af ægtefællerne på tidspunktet for ægteskabets indgåelse var i en tilstand, som forhindrede vedkommende i at forstå eller kontrollere sine handlinger
- hvis et ægteskab er indgået mellem personer, der er nære slægtninge, nemlig slægtninge, hvor den ene nedstammer direkte fra den anden, mellem en bror og en søster eller mellem en halvbror og en halvsøster
- hvis et ægteskab er indgået mellem en adoptant og et adoptivbarn, undtagen hvis det retsforhold, der blev stiftet på adoptionstidspunktet, er ophævet
- hvis ægteskabet blev indgået mellem en værge og en myndling, inden værgemålsforholdet blev bragt til ophør
- hvis en af ægtefællerne allerede er gift.

Et krav om omstødelse forældes ikke i nogen af de ovennævnte situationer, og en sag herom kan anlægges af såvel en berørt person i sagen som af anklagemyndigheden. Er det ægteskab, der begæres omstødt, i mellemtiden ophørt som følge af død eller skilsmisse, er det kun de personer, hvis rettigheder er blevet krænket, der kan indgive en begæring om omstødelse. Der kan ikke indgives begæring om omstødelse af et ægteskab, hvis begge ægtefæller er afgået ved døden.

9 Hvilke retlige følger har omstødelsen af et ægteskab?

En ægtefælle, hvis ægteskab bliver omstødt, generhverver det efternavn, vedkommende havde inden ægteskabets indgåelse. En ægtefælle, der på tidspunktet for ægteskabets indgåelse ikke var klar over, at ægteskabet var ugyldigt, kan anmode retten om lov til at beholde det ved ægteskabets indgåelse erhvervede efternavn.

Hvis en af ægtefællerne på tidspunktet for ægteskabets indgåelse var bekendt med, at ægteskabet eventuelt skulle omstødes, kan den anden ægtefælle ikke blot kræve midler til opretholdelse af sin tidligere levemåde, men ligeledes kræve erstatning for tort.

Ved omstødelse gælder de samme betingelser som ved skilsmisse for, hvornår en ægtefælles pligt til at sikre den anden ægtefælles opretholdelse af den tidligere levemåde bortfalder (jf. spørgsmål 3.4).

Hvad angår formuedelingen efter omstødelse af et ægteskab, er hver af de tidligere ægtefæller berettiget til at beholde de aktiver, de hver især havde inden indgåelsen af ægteskabet, samt det særeje, den pågældende har erhvervet under ægteskabet. Fælleseje deles ligeligt mellem de tidligere ægtefæller.

Hvis ingen af ægtefællerne på tidspunktet for ægteskabets indgåelse var bekendt med, at ægteskabet skulle omstødes, deles fællesejet i overensstemmelse med civillovbogens bestemmelser om formuedeling ved skilsmisse. Hvis kun en af ægtefællerne ikke var bekendt med, at ægteskabet skulle omstødes, foretages formuedelingen på samme måde som ved skilsmisse, men dog kun for så vidt angår den ægtefælle, der ikke var bekendt med ægteskabets eventuelle ugyldighed.

10 Findes der udenretslige alternativer til løsning af spørgsmål vedrørende skilsmisse?

I Letland kan en notar opløse ægteskabet på begæring af ægtefællerne i fællesskab. Proceduren for en notars opløsning af ægteskabet er fastsat i afdeling P i notarloven. En autoriseret notar kan opløse ægteskabet, hvis ægtefællerne er nået til enighed om skilsmisse og ikke har mindreårige fællesbørn eller fælles formue, eller hvis ægtefællerne har mindreårige fællesbørn eller fælles formue og har indgået en skriftlig aftale om forældremyndigheden over mindreårige fællesbørn, samkvemsret, børnenes underhold og delingen af den fælles formue.

11 Til hvilken instans skal jeg indgive min ansøgning (begæring) om

skilsmisse/separation/omstødelse af ægteskab? Hvilke formaliteter skal overholdes, og hvilke dokumenter skal jeg vedlægge min ansøgning?

Skilsmisse ved notar

Hvis ægteskabet skal opløses ved notar, er der ingen specifik stedlig kompetence, og parterne kan derfor give møde for en hvilken som helst notar i Letland. Dette gælder ikke situationer på tværs af grænserne, hvor den stedlige kompetence er reguleret i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003. Hvis en skilsmisse på tværs af grænserne ikke henhører under Letlands kompetence i henhold til EU-lovgivning eller anden international lovgivning, kan en autoriseret notar ikke behandle skilsmissesagen og skal oplyse ægtefællerne herom.

I skilsmissesager på tværs af grænserne afgøres lovvalget i medfør af Rådets forordning (EU) nr. 1259/2010 af 20. december 2010 om indførelse af et forstærket samarbejde om lovvalgsreglerne i forbindelse med skilsmisse og separation.

En skilsmissebegæring, der indgives til notaren, skal indeholde følgende oplysninger:

- begge ægtefællers fornavn, efternavn og personnummer (hvis en af ægtefællerne ikke har et personnummer, anføres vedkommendes fødselsdato, -måned og -år)
- dato, måned og år for ægteskabets indgåelse og nummer i registret
- en angivelse af det land, hvori ægteskabet blev registreret, og af den myndighed eller religiøse trossamfund og præst, som forrettede vielsen
- en angivelse af, hvorvidt ægtefællerne har mindreårige fællesbørn, og om ægtefællerne er enige om tildelingen af forældremyndighed over de mindreårige fællesbørn, samkvemsret og underholdsbidrag
- en angivelse af, hvorvidt ægtefællerne har fælles formue, og om de er enige om fordelingen af den eventuelle fælles formue
- ægtefællernes efternavn efter skilsmissen.

Ansøgningen skal indeholde et originaleksemplar af vielsesattesten eller en kopi eller et uddrag udstedt af et folkeregister eller en erklæring fra et registreringskontor.

Hvis ægtefællerne har et fælles mindreårigt barn eller en fælles formue, skal der vedlægges en skriftlig aftale om forældremyndigheden over det fælles mindreårige barn, samkvemsret, underholdsbidrag til børnene og deling af den fælles formue.

Skilsmisse ved dom

En begæring om skilsmisse eller omstødelse af ægteskab skal indgives til den distriktsdomstol eller byret (*rajona (pilsētas) tiesa*), der har kompetence – normalt retten på det sted, hvor sagsøgte har sin officielle bopæl, eller, hvis dette ikke er muligt, sagsøgte faktiske bopæl. Der kan anlægges sag ved retten på det sted, hvor ansøgeren har sin officielle bopæl, eller hvis dette ikke er tilfældet, på ansøgerens faktiske opholdssted, hvis:

- mindreårige opholder sig sammen med ansøgeren
- en af de parter, der ansøger om skilsmisse, afsoner fængselsstraf
- det ægteskab, der skal opløses, er med en person, der ikke har noget oplyst opholdssted, hvis bopæl er ukendt, eller som bor i udlandet.

Domstolskompetencen i sager vedrørende skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, hvor en af parterne har sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat eller er statsborger i en anden medlemsstat, er fastlagt ved Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000.

Når det er afgjort, hvilket land der har kompetencen, finder den pågældende medlemsstats nationale civilretsplejelov anvendelse.

Bilaterale internationale aftaler om juridisk bistand og retsforhold, som er indgået mellem Letland og tredjelande, og som er bindende for Letland, indeholder også bestemmelser om kompetence i sager vedrørende skilsmisse.

I henhold til artikel 128 og 235¹ i lov om civil retspleje skal en stævning indeholde følgende oplysninger:

- navnet på den ret, begæringen indgives til
- fornavn, efternavn, personnummer og registreret bopæl eller, hvis dette ikke er muligt, ansøgerens faktiske bopæl, for en juridisk person, navn, registreringsnummer og hjemsted. Den, der fremsætter anmodningen, kan også angive en anden adresse til brug for korrespondance med retten
- fornavn, efternavn, personnummer, registreret bopæl og enhver opgivet yderligere adresse på sagsøgte eller den berørte part eller, hvis dette ikke er muligt, et faktisk bopælssted, for en juridisk person, navn, registreringsnummer og hjemsted. Sagsøgtes personnummer eller registreringsnummer skal angives, hvis det kendes
- fornavn, efternavn, personnummer og adresse med henblik på korrespondance med den ret, hvortil sagsøgerens repræsentant er knyttet, hvis sagen er anlagt af en repræsentant eller, hvis der er tale om en juridisk person, navn, registreringsnummer og hjemsted
- i sager om pengekrav oplyses navnet på det eventuelle kreditinstitut og kontonummer, hvortil betaling kan ske
- sagens genstand
- sagens værdi, hvis kravet kan værdiansættes, med angivelse af den anvendte metode til beregning af det beløb, der skal inddrives, eller som er omtvistet
- de faktiske omstændigheder, som sagsøgeren lægger til grund for sin påstand, og beviser, der underbygger sådanne omstændigheder
- den lov, som kravet støtter ret på
- ansøgerens påstande
- en fortegnelse over de dokumenter, der er vedlagt begæringen
- datoen for indgivelsen af begæringen og andre relevante oplysninger.

En begæring om skilsmisse skal også indeholde følgende oplysninger:

- en angivelse af den periode, hvor parterne har levet adskilt
- om den anden ægtefælle er enig i at opløse ægteskabet
- om parterne er enige om tildelingen af forældremyndigheden over børnene, fremgangsmåden for den anden forælders samkvemsret, underholdsbidrag og delingen af den i ægteskabet erhvervede formue, eller om retten forelægges deres respektive krav.

Begæringen skal være underskrevet af ansøgeren eller dennes repræsentant. Hvis sagen omhandler skilsmisse eller omstødelse af ægteskab, skal advokaten have særlig fuldmagt til at indgive begæringen. En repræsentationsfuldmagt vedrørende skilsmisse eller omstødelse af ægteskab omfatter ligeledes ethvert andet krav.

Følgende dokumenter skal vedlægges begæringen:

- en bekræftet kopi af begæringen, som skal sendes til sagsøgte
- et dokument i form af en bekræftelse af, at den statslige afgift og andre retsafgifter er blevet betalt i henhold til den procedure og det beløb, der er fastsat i loven
- et eller flere dokument(er), der bekræfter de omstændigheder, hvorpå kravet støttes (som f.eks. vielsesattest).

12 Kan jeg få helt eller delvis fri proces?

Generelt yder staten retshjælp, hvis en persons midler eller indkomstniveau forhindrer ham eller hende i at sikre beskyttelsen af deres rettigheder, eller hvis de pludselig befinder sig i en situation og under økonomiske omstændigheder, der forhindrer dem i at gøre det (f.eks. på grund af en naturkatastrofe, force majeure eller andre omstændigheder, som den pågældende ikke har indflydelse på), eller hvis personen er fuldstændig afhængig af staten eller den lokale myndighed, hvilket gør det objektivt vanskeligt for personen at beskytte sine rettigheder. Der ydes retshjælp i overensstemmelse med loven om retshjælp.

Juridisk bistand dækker almindeligvis udgifterne til udarbejdelse af processkrifter og til advokatbistand under retssagen og i retten samt til fuldbyrdelse af en retsafgørelse.

Letland yder ligeledes retshjælp i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003.

13 Er det muligt at anke en afgørelse om skilsmisse/separation/omstødelse af ægteskab?

I første instans behandles en sag af en distriktsdomstol eller byret (*rajona (pilsētas) tiesa*). En afgørelse kan appelleres til den regionale appeldomstol (*apgabaltiesa*) og kan også søges prøvet ved kassationsdomstolen (*kasācija*).

Hvis et ægteskab opløses af en notar, skal det påpeges, at rigtigheden af dokumenter, der er attesteret i overensstemmelse med den lovbestedte procedure, ikke kan bestrides. De kan kun anfægtes i et særskilt søgsmål.

Eventuelle klager over, at en autoriseret notar har handlet ukorrekt i forbindelse med udøvelsen af sit hverv eller har nægtet varetage sine opgaver, skal senest en måned efter den dag, hvor notaren varetog den opgave, der er genstand for klagen, eller nægtede at varetage den ønskede opgave, forelægges den regionaldomstol, som fører tilsyn med den pågældende notar.

14 Hvad er fremgangsmåden, hvis jeg ønsker at få en afgørelse om skilsmisse/separation/omstødelse af ægteskab, som er truffet af en domstol i en anden EU-medlemsstat, anerkendt i denne medlemsstat?

En retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, der er truffet i en anden medlemsstat, anerkendes i Letland i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003. I henhold til bestemmelserne i denne forordning anerkendes en retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, i de øvrige medlemsstater uden særlige processuelle regler. For at opnå anerkendelse i Letland af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, der er truffet i en anden medlemsstat, kan enhver berettiget part i overensstemmelse med procedurene i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 anmode distriktsdomstolen eller byretten på det sted, hvor retsafgørelsen skal fuldbyrdes, om anerkendelse (*atzīšana*) eller anerkendelse og fuldbyrdelse (*atzīšana un izpildīšana*) af den udenlandske retsafgørelse, til distriktsdomstolen eller byretten på det sted, hvor afgørelsen skal fuldbyrdes, eller på det sted, hvor sagsøgte har angivet sin bopæl, eller, hvis dette ikke er muligt, retten på sagsøgtes faktiske opholdssted.

En afgørelse om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet af en udenlandsk ret træffes af en enkelt dommer på grundlag af den indgivne anmodning og de dertil knyttede dokumenter senest 10 dage efter indgivelsen af anmodningen uden at indkalde parterne. Domstolen kan kun afvise at anerkende retsafgørelsen i Letland af de grunde til ikke-ankendelse af retsafgørelser, der er anført i artikel 22 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003. I henhold til disse grunde kan en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat ikke anerkendes i Letland i følgende tilfælde:

- såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i Letland
- hvis retsafgørelsen er afsagt i en udeblivelsessag, fordi det indledende processkrift i sagen ikke blev forkyndt for sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at sagsøgte utvetydigt har accepteret retsafgørelsen
- såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse, der er truffet i en sag mellem de samme parter i Letland
- såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en sag mellem de samme parter i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, og denne tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i Letland.

Ifølge retsplejelovens artikel 638 skal den, der indgiver begæring om anerkendelse af en retsafgørelse, give følgende oplysninger i anmodningen:

- navnet på den ret, begæringen indgives til
- ansøgerens fornavn, efternavn, personnummer (eller i mangel heraf andre identifikationsoplysninger) og adresse med henblik på korrespondance med retten, hvis der er tale om en juridisk person, navn, registreringsnummer og hjemsted
- sagsøgtes fornavn, efternavn, personnummer (eller, hvis dette ikke er muligt, andre identifikationsoplysninger), angivelse af bopæl og eventuel opgivet yderligere adresse eller, hvis dette ikke er muligt, sagsøgtes faktiske bopæl, hvis der er tale om en juridisk person, navn,

registreringsnummer og hjemsted

- genstanden for begæringen og de omstændigheder, som sagen støttes på
- sagsøgerens anmodning om enten hel eller delvis anerkendelse eller hel eller delvis anerkendelse og fuldbyrdelse af den retsafgørelse, der er truffet af en udenlandsk domstol
- advokatens navn og adresse, hvis der er udpeget en advokat til at føre sagen i Letland
- en fortegnelse over de vedlagte dokumenter
- dato og tidspunkt for indgivelsen af begæringen.

I henhold til artikel 37 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 skal der i forbindelse med en begæring om anerkendelse af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat vedlægges følgende dokumenter:

- en genpart af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed
- hvis retsafgørelsen er afsagt i en udeblivelsessag, et dokument, der fastslår, at det indledende processkrift i sagen (skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab) er blevet forkyndt for den udeblevne part, alternativt kan sagsøgeren fremlægge et dokument, hvoraf det fremgår, at sagsøgte utvetydigt har accepteret udeblivelsesdommen
- attest udstedt af den kompetente myndighed eller ret i den medlemsstat, hvor retsafgørelsen er truffet, i overensstemmelse med artikel 39 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003.

15 Hvilken domstol skal jeg rette henvendelse til for at gøre indsigelse mod anerkendelsen af en retsafgørelse om skilsmisse/separation/omstødelse af ægteskab, som er truffet af en domstol i en anden medlemsstat? Hvad er fremgangsmåden i sådanne tilfælde?

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 er der to måder, hvorpå den berørte part i sagen kan modsætte sig anerkendelse i Letland af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab.

For det første kan en berørt part i medfør af artikel 21 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 til en domstol indgive anmodning om ikke-ankendelse i Letland af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat.

For det andet kan sagsøgte i en sag om anerkendelse af en retsafgørelse anfægte anerkendelsen af retsafgørelsen i Letland, selv om en anden person allerede har indgivet en anmodning om anerkendelse af retsafgørelsen, og hvis distriktsdomstolen eller byretten på grundlag af denne anmodning allerede har anerkendt retsafgørelsen. Sagsøgte kan gøre indsigelse mod anerkendelsen i Letland af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, ved at anfægte distriktsdomstolens eller byrettens afgørelse om anerkendelse af retsafgørelsen. Ifølge artikel 33 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 kan en afgørelse, som en distriktsdomstol eller byret har truffet vedrørende anerkendelse af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat appelleres til regionaldomstolen, ved at der fremsættes en supplerende indsigelse (*blakus sūdzība*) til den domstol, der traf afgørelsen, idet begæringen hjemvises til den relevante regionaldomstol. Sagsøgte eller sagsøger kan indbringe en afgørelse fra en regional appeldomstol om anerkendelse af en dom for senatet ved den øverste domstol (*Augstākās tiesas Senāts*) ved at indgive en accessorisk indsigelse til den domstol, der traf afgørelsen, og sende anmodningen til afdelingen for civile sager ved senatet ved den øverste domstol.

Sagsøgte kan kun gøre indsigelse mod anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, på grundlag af en af de grunde til ikke-ankendelse, der er fastsat i artikel 22 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 (se spørgsmål 14).

16 Hvilken skilsmisselovgivning anvender domstolene i skilsmisssager mellem ægtefæller, der ikke har bopæl i denne medlemsstat, eller som har forskellig nationalitet?

Proceduren til afgørelse af lovvalg er fastlagt i [Rådets forordning \(EU\) nr. 1259/2010 af 20. december 2010 om indførelse af et forstærket samarbejde om lovvalgsreglerne i forbindelse med skilsmisse og separation \(Rom III-forordningen\)](#).

Links

<https://www.tiesas.lv/>

<https://www.llrx.com/2002/11/features-latvian-law-guide/> (på engelsk)

<https://vvc.gov.lv>

<https://www.tm.gov.lv/lv>

Denne webside er en del af [Dit Europa](#).

Vi vil gerne have din [feedback](#) om, hvor nyttige informationerne er for dig.

■ Sidste opdatering: 29/05/2024

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.